

Vrchlický Jaroslav (*17.02.1853 - †09.09.1912)

Jarní romance (Epické básně - Balady a romance)

Byl jednou jeden kouzelník,
ten v ledném bydlel hradu,
kol pás měl z jíní setkaný
a sněhobílou bradu.

Na hlavě věnec ze smrčín
a z vybledlého kvítí,
a na závoji mlhavém
se křišťály mu třpytí.

Tomu se jednou zastesklo
v podzemní ledné slují,
i chtěl se jíti podívat,
kam denně mraky plují.

On dávno slyšel o zemi,
kde v keři ptáče zpívá,
kde v každé řece rákosí
se luzná víla skrývá.

Kde slunko celý boží den
si nezahalí líce,
kde písni, vůně, hvězdiček
a květů na tisíce.

Vzal do ruky svůj hromný kyj,
v plášť zahalil se úže,
a těšil se, jak přivine
ku svadlým retům růže.

A těšil se, jak zobjímá
ty víly lehkonohé,

a tak ve sladké naději
juž kraje prošel mnohé.

Však běda! jaká proměna!
i slunce před ním schladlo,
a když vzal kvítí do rukou,
hned jeho dechem svadlo.

Na řekách led, na zemi sníh,
kam těkavý zrak hledne,
kol jenom poušť, kol jenom smrt
a nikde víly jedné!

Kam vkročil, zas ten starý led,
zas kroupy, sněhy, mrazy,
i rozpláče se kouzelník
a sám si hlavu srazí.

A teplý vánek po poli
zas pohrává si čile,
a z těla kmeta - jaký div!
sněženky vzrostly bílé.

Křepelka volá pod mezí
a v háji sedmihlásek,
a luh, jak by ho posázel,
jest plný sedmikrásek.

A vrkoče si v rákosí
zas proplétají víly -
již smutná zima zhynula,
ó vítěj, máji milý!

